

[Poul Nødgaard]

rende afsnit af det nationale kompromis. I Edinburgh-afgårelsen er der sket en yderligere udvanding, idet erklæringen overhovedet ikke er medtaget. Konsekvensen heraf er, at aftalen mellem de 11 lande er fuldstændig uændret.

Op mit spørgsmål lyder: Er ministeren ikke betænkelig ved, at dette ønske fra det såkaldte danske kompromis ikke kom med i Edinburgh-aftalen?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har nu forstået, at spørgsmålet især vedrører Maastricht-traktaten og Edinburgh-aftalen, og hertil kan jeg sige, at Maastricht-traktaten og Edinburgh-aftalen om socialpolitikken i den såkaldte 11-aftale fastsætter, at langt flere spørgsmål inden for arbejdsmarkedspolitikken – som vi jo prioriterer højt – i fremtiden vil kunne fastsættes ved kvalificeret flertal.

Der er f.eks. tale om arbejdsmiljø, information og høring af arbejdstagerne og om ligestilling mellem mænd og kvinder. Samtidig bekræftes, at medlemsstaterne fortsat kan fastsætte strengere regler nationalt, hvis de måtte ønske det. Jeg vil understrege, at på det, vi forstår ved det sociale område, skal der fortsat vedtages med enstemmighed, og for det, der ikke vedtages med enstemmighed, vil vi til enhver tid og under alle omstændigheder kunne fastsætte højere standarder, højere normer, hvis der her i Folketinget er flertal for det.

Annette Just (FP):

Jeg takker for ministerens præcisering af, at det er en social regulering, regeringen går ind for på EF-plan med sin Edinburgh-afgårelse – for det er jo ikke i aftalen, det står; det er i afgørelsen. Vi har ikke været et sekund i tvivl om, at det er en social regulering, og jeg er glad for ministerens udredning af, hvad det kan komme til at dreje sig om.

Det er jo ikke kun dem, der er i arbejdsmarkedet aktuelt. Det er dem, der vil kunne komme i arbejdsmarkedet, det er dem, der midlertidigt er ude af arbejdsmarkedet, det er dem, der ikke mere er i arbejdsmarkedet, og det er dem, der aldrig nogen sinde kom ind under arbejdsmarkedet. Så det kan jo nok siges, at det dækker de fleste af personerne.

Men er det virkelig ministerens mening?

Formanden:

Jeg er glad for, at det endte med et spørgsmål.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil godt sige til fru Annette Just, at jeg synes, det er en grov manipulation, vi her har været vidne til. I alt, hvad vi i Danmark definerer som socialpolitik – det drejer sig om ydelser til folk, der er kommet i klemme af den ene eller den anden grund, det drejer sig om folkepensionister, det drejer sig om invalidepensionister – er der ikke på noget tidspunkt tale om, at vi i Danmark ikke kan træffe vores egne beslutninger.

På de områder, som er meget centrale ud fra en socialpolitisk betragtning, er der tale om enstemmighed. Her vil Danmark altid og til enhver tid i EF nedlægge veto, og derfor kan der ikke komme noget ud af den holdning, som fru Annette Just gerne vil tillægge regeringen, når det drejer sig om EF-politikken.

Der er ikke tale om, at socialpolitikken generelt, principielt, er omfattet af Edinburgh-aftalen.

Formanden:

Markeringerne er ikke særlig klare, hvis jeg må være så fri.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 765

10) Til *arbejdsministeren* af:

Poul Nødgaard (FP):

»Er ministeren enig i, at medlemsdemokratiet i danske faglige organisationer bl.a. vedrørende urafstemninger vil komme i modstrid med overenskomstkompentencen på europæisk plan?«

Poul Nødgaard (FP):

Det danske overenskomsts system eller aftale-system er efter EF's opfattelse ikke automatisk altdækkende. Af det danske aftaleprincip fremgår det, at danske overenskomster kan opsiges. Dette grundlæggende kendetegn ved det danske overenskomsts system har den juridiske tjeneste ved EF-Kommissionen fundet i åbenbar strid med EF-retten.

Den juridiske tjeneste finder også, at det er i modstrid med EF-rettens individuelle system,